

den, der saa ofte havde glædet hende i „Hvad vi vil“. At vi hurtig blev Venner, er naturligt, ti en Redaktørs Hjærte vindes let, naar en Abonnent fortæller, den holder ti Eksemplarer for at sprede Bladet

Naturligvis førtes vor Samtale straks hen paa Kvindens retslige og sociale Stilling, som Bladet kæmper for, og jeg blev ikke lidt forundret ved i denne tarvelige beskedne Kvinde at finde et storslaaet Handelsgeni.

Naar man i Blade og Skrifter fremdrager geniale Personligheder, er det for det meste kun Kunstnere og Videnskabsmænd, hvorimod man sjælden omtaler Genierne i Handelsverdenen, som dog ved deres Virksomhed i ikke ringe Grad gavner deres Folk og Land, naar de ved deres Snille og ved deres skarpe Hoveder drager store Værdier til sig. Hvilken Beslutningsdygtighed, Selvtillid og Sikkerhed kræves der ikke af en Handelsmand, hvor et Øjeblikks Tøven, en Fejlregning repræsenterer hele Husets Ære og Velfærd.

Vi maa beundre disse klare, skarpe Hoveder hos de store dygtige Grosserere, men vor Beundring stiger, naar man finder et saadant Hoved paa en vestjydsk Bondepige, der ved egen Dygtighed og selverhvervede Kundskaber staar Maal med de største Grosserere.

Marie Madsen er født i Staby, hendes Forældre var almindelige Gaardmandsfolk. Som lille Pige viste hun allerede megen praktisk Sans, men tillige særlig Læselyst. Det stærke religiøse Liv, som man finder hele Vestjylland igennem, virkede ogsaa paa den begavede Pige; det var hende en Sorg, at hun ikke var Dreng, thi da kunde hun som Missionær have bragt Kristendommens Velsignelse ud blandt de vilde Hedninger.

Straks efter hendes Konfirmation kom hun ud fra Hjemmet for at lære Mejeri og Husholdning, og hun havde kun 2 Pladser i 7 Aar.

Derefter tilbragte hun et Aar paa Kolds Højskole, hvor hun vandt Klarhed over sit indre urolige Liv, og Drømmene om aandelig Storhed blev realiserede til dette: blot at blive et nyttigt Menneske i Samfundet, uden dog at tabe det Fæste, som hun fandt i Kristendommen.

Hun søgte Landhusholdningsselskabet, hvor hun lærte Mejeriregnskab samt uorganisk og organisk Kemi i det Omfang, som Mælkeri- og Fodringslære gør nødvendig, derefter tog hun til den bekendte Fru Hanne Nielsen i Overød. Saa underkastede hun sig en Eksamen og blev ansat som Konsulent i Vestjylland, fik senere Anmodning fra Professoreren om at komme til Sølland for at sætte sig ind i Centrifugevæsenet og de store Fremskridt paa Mejeriets Omraade, besøgte Malmø, Lund og flere andre Steder i Sverige for at udvide sine Kundskaber, vendte saa tilbage til sin vante Virksomhed som Bestyrerinde, men Forholdene var hende for trange; hendes energiske og handledygtige Natur krævede større Omraader.

I 1883 begyndte hun en selvstændig Smørforretning i Ringkøbing. Hun var den første Kvinde, der løste Borgerskab der. Borgmesteren nægtede det først, men hun naaede det dog, støttet ved Politifuldmægtigens Hjælp. Forretningen her gik saa godt, at hun begyndte en Filial i Holstebro og en i Vejle. Holstebro blev imidlertid Hovedforretningen, hvorfra den uhyre store Omsætning af Smør forsendes til England. Hun

handler ligeledes en gros med Fedt og andre Viktualier. I 1883 rejste hun selv med 500 Foustager Smør til England til et Smørmarked, hvor der var Smør fra hele Verden.

Som dansk Konsulent var hun den eneste, der havde Ret til at smage paa Smørret. Naturligvis har hun, saa ofte hun ønsker det, fri Rejse med de forenede Dampskibsselskabs Skibe til og fra England.

Frk. Marie Madsen har stadig forstaaet at hævde sin Stilling i Forretningsverdenen ved sin Dygtighed, og Mændene har hurtig indset, at hun ikke stod tilbage for dem i sit Fag.

Hendes sjældne Arbejdsiver har maaske nok gjort hende lidt stræng over for andre Kvinder, der tit vaklende og usikre lader sig af Mænd tvinge tilbage paa Omraader, hvortil de egner sig bedre, som f. Eks. i Mejerivirksomheden.

Hun har en stille, beskedne Fremtræden, milde blaa Øjne, der lyser af Hjertens Godhed, men hendes bestemte Udtryk om Munden vidner om, at hun nok ved, „hvad hun vil“.

Idet vi har præsenteret en dagligdags Kvinde for vore Læsere, saa er det ikke, fordi hun gør Fordring paa nogen Berømmelse, men fordi vi finder, at det er opmuntrende at lære en Kvinde at kende, hvis Hverdagsliv ikke ligger højere, end at enhver kan tage Sigte paa en lignende Stilling, og som dog ved sin Arbejdsdygtighed og Villiestyrke ligger saa højt over det almindelige.

Hvorfor først fortælle det gode om Folk, naar de er døde — meget hellere gøre deres Bekendtskab, medens de lever, at man kan lære noget af dem.

Dette siger jeg saa meget mere, som Frk. Madsen flere Gange sagde mig, at det var hende en Glæde at hjælpe unge flinke Kvinder til selvstændige Stillinger ved Raad og Daad; i Stedet for, som hun udtalte sig: „se dem letsindige og modløse i Kampen for Erhvervet at kaste sig i Armene paa en Mand, med hvem de ikke sympatiserede, hvorved de gjorde ham uheldig og nedværdigede sig selv.“

Behøver jeg at tilføje, at hun er en ivrig Kvindesagsven, der, trods sit stærkt religiøse Sind, ikke er bange for den moderne Kvindebevægelse i alle dens Konsekvenser.

Johanne Meyer.

Hvilken Forskel.

Hvilken Forskel er der ikke imellem det nuværende Samfund, i hvilket Masser af Mennesker maa arbejde for at skabe Rigdomme til nogle faa, og derfor kun besværligt kan forskaaffe sig selv den knappe Føde, medens andre endog maa sulte eller lide anden Nød, fordi man forhindrer dem i at arbejde ved at forholde dem Arbejdsmidlerne — og saa et Samfund, i hvilket enhver gerne vil arbejde i Bevidstheden om: at hver enkelt gør et Stykke Samfundsarbejde for at tilfredsstille Samfundets Behov, og at samtidig med den enkelte alle andre ogsaa ogsaa arbejder for samme Maal, og derved ogsaa for at tilfredsstille den enkeltes Behov.

Tænk, naar det blev en Trang hos alle og enhver at tilfredsstille enhver Trang i Samfundet, saa at der slet ikke maatte være eller kunde være nogen anden Trang, fordi al Trang blev afhjulpen ved et fælles Arbejde,

der var hver Mands Lyst, hvorimod ét Menneskes utilfredsstillede Trang vilde være alles Lidelse.

Tænk, et sligt Arbejdes Frugtbarhed og Velsignelse! Tænk, hvorledes Arbejdet vilde blive Menneskets Æressag, hvorledes Samfundets Vel vilde være en Samvittighedssag for hver enkelt, hvorimod Nød og Elendighed hver Mands Skam!

Tænk paa den nuværende saakaldte Gudstjeneste, og sammenlign den i Tankerne med Gudstjenesten i et sligt nyfødt Samfund, hvor Arbejdsdragten var Menneskenes Festdragt, og Arbejdspladsen det Sted, hvorhen Menneskene ilede for at tjene Gud.

Hvor adlet vilde ikke hver Følelse være i Mennesket, hvor ophøjet Gudsfrigten, hvor lutret Tanken, hvor levende Ansaret, hvor paatrængende nødvendig Pligten, hvor udadeligt Livet, fordi det vilde være et Liv i Gud, der ikke dør.

En levende Tro paa, at et sligt Samfundslivs Gennemførelse ene og alene afhænger af Menneskenes alvorlige Bestræbelse og deres fri Villies Udvikling til at ville berede sine Efterkommere et sligt Samfund at leve i, er naturligvis Betingelse for dets Virkeliggørelse. Men saa vist som der nu i Aartusinder har været troet, hvad end ikke den menneskelige Tanke kan tænke, saa vist er det dumt og forrædderisk baade mod Gud og Mennesker ikke at ville beskæftige sin Tanke med det, som burde ligge den nærmest at tænke paa.

Og saa vist som det tros, at alt er muligt for Gud, saa vist kan et sligt Samfund opbygges ved Guds Hjælp uden Rigmænds Hjælp, saafremt Menneskene vil opbygge Samfundet til Guds Ære.

Derfor: ikke at tro paa Muligheden af et Samfund, i hvilket Arbejdet er Menneskets Glæde og det glædeligste Arbejde er: at hindre Nød og Lidelse ved sit Arbejde, det er: ikke at tro Gud; det er Gudsbespottelse af de troendes Gud, og det er Gudstornægtelse af det guddommelige i Mennesket, altsaa af Gudmennesket; det er frivillig Opgivelse af Gud og Kristus og Frelsen; det er ugudeligt, fordi det er det evige Livs Undsigelse; det er umenneskeligt, og derfor til Menneskets Fornedrelse.

Saa fryde sig hver Menneskesjæl, at den sande Frelse er: Frelsen fra den Sindelagets Urenhed, der forskylder Nød og Elendighed i Samfundet ikke er tjærnere, end at endog Menneskets Tanker kan rumme Overbevisningen om, at ethvert Menneske i sig har Ævnen til at arbejde med paa Menneskehedens — altsaa ogsaa sin egen — Frelse, og at Gud hjælper hver den, der søger Guds Hjælp for at hjælpes til Deltagelse i dette Arbejde og til at sprede Troen paa denne Frelses Mulighed.

Styrket ved denne Tro, vækkes det Haab, der kalder til Live i Mennesket det Liv, der skal virkeliggøres i Verden for at være det evige Liv til alle Jordens Slægters Velsignelse.

Hvilken Forskel paa det nuværende Liv i Troen paa det evige Liv i Himlen, hvorom der prækes, og saa et Liv i Troen paa det evige Liv, der skal virkeliggøres her paa Jorden.

I. I. Lachmann.